

STAR WARS

VRCHOLNÁ REPUBLIKA

SÍLÍCÍ BOUŘE

CAVAN SCOTT

Star Wars

Vrcholná Republika - Sílicí bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Cavan Scott

Star Wars

Vrcholná Republika - Sílicí bouře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SÍLÍCÍ BOUŘE

*Galaxie oslavuje. Jakmile jsou temné dny
hyperprostorové katastrofy minulostí, prosazuje
kancléřka Lina Soh nejnovější ze svých VELEDĚL.
Republiková výstava bude jejím nejskvostnějším
okamžikem, oslavou míru, jednoty a naděje na
pohraničním světě Valo.*

*Na obzoru se však objevuje neukojitelná hrozba.
Planety jedna po druhé padají za oběť
masožravým DRENGIRŮM požírajícím veškerý
život, který jim stojí v cestě. A zatímco mistryně
Jedi AVAR KRISS vede bitvu proti této hrůze,
shromažďují se potají síly Nihilů k další fázi
dábelského plánu MARCHIONA ROA.*

*Roovi stojí v cestě jen vznešení RYTÍŘI JEDI,
ale ani ochránci světla a života nejsou
připraveni na strašlivou temnotu,
která leží před nimi...*

SÍLÍCÍ BOUŘE

Cavan Scott

EGMONT

Original title: Star Wars: The High Republic. The Rising Storm
Copyright © 2022 Lucasfilm Ltd. & ® or ™ where indicated. All rights reserved
Text: Cavan Scott
Cover art: Joseph Meehan

First published by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC, New York

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
či přenášena v jakékoliv formě a jakýmikoliv prostředky, elektronickými či
mechanickými, včetně fotokopírování a nahrávání, či prostřednictvím systému
ukládání a vyhledávání dat, bez předchozího písemného souhlasu nakladatele
a majitelů autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2022 ve společnosti Albatros
Media a. s. se sídlem 5. května 22, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 38 876

Z anglického originálu *Star Wars: The High Republic – The Rising Storm*

přeložil Lukáš Potužník

Odborný redaktor Milan Pohl

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5095-2

ISBN e-knihy 978-80-252-5180-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5181-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-5179-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Pro Clare, která je mým světlem a životem

Před dávnými časy, v předaleké galaxii....

PROLOG

ASHLA, MĚSÍC TYTHONU

Toho křiku se Elzar Mann nikdy nezavil. Uplynulo mnoho měsíců od slavnostního spuštění Majáku Hvězdosvit, kdy stál po boku svých jediských kolegů. Od doby, kdy stál po boku Avar Kriss.

Oči galaxie se upíraly na ně, oblečené v parádních chrámových oděvech, a ten límec ho tak zatraceně kousal do krku, zatímco poslouchal projevy a fráze, nejprve kancléřky Liny Soh, vůdkyně Galaktické republiky, a poté Avar. *Jeho* Avar. Hrdinky Hetzalu.

Maják byl jejich slib galaxii, říkala Avar. Byla to jejich úmluva. Stále ta její slova slyšel.

Kdykoli se budete cítit sami... kdykoli se přiblíží temnota... vězte, že vás provází Síla. Vězte, že jsme tu s vámi... Za světlo a za život.

Za světlo a za život.

Ale to temnotu nezastavilo. Později toho dne se k němu přikradla. Vlna bolesti a utrpení, vize budoucnosti příliš hrozná na to, aby je mohl pochopit. Zapotácel se, chytil se zábradlí, z nosu mu crčela krev a tlak v hlavě hrozil, že mu rozpoltí lebku.

To, co viděl, ho od té doby pronásledovalo. Pohlcovalo ho to.

Jediové umírající jeden po druhém, odpravování otáčejícím se neproknutelným mračnem. Stellan. Avar. Každý, koho kdy v minulosti znal, a každý, koho pozná v nadcházejících dnech. Tváře známé i cizí, rozervané na kusy.

A výkřiky.

Ty výkřiky byly nejhorší.

Zbytek večera přečkal jako v mlze, s mechanickými pohyby, ne zcela přítomen, s ozvěnou toho, co viděl... co slyšel... vpálenou do mysli. Dopustil se několika chyb, na recepci vypil příliš mnoho skleniček kattadanského růžového vína, Avar ho žádala o ten tanec, o kterém se zmínila, Elzar se k ní tiskl až příliš horlivě, až příliš veřejně.

Stále ještě cítil její ruku na své hrudi, když ho odstrkovala.

„Ele. Co to děláš?“

Pohádali se, v soukromí, hlava se mu pořád točila.

„Už nejsme padawani.“

Znovu ji uviděl až za pár měsíců, a když se setkali, byla atmosféra mrazi-
vá jako úsvit na Vandoru. Avarin vztah k němu se změnil. Byla odtažitější. Příliš zaměstnaná novými povinnostmi maršálky Majáku Hvězdovsit.

Ale možná to byl on, kdo byl příliš zaměstnaný. Od uvedení Majáku do provozu meditoval nad těmi vizemi dnem i nocí. Měl jít za Avar, omluvit se jí a požádat ji o radu, a když ne za ní, tak za Stellanem Giosem, svým nejstarším přítelem, jenže Stellan měl své vlastní povinnosti. Byl teď člen Rady, odpovědný za vedení celého řádu. Neměl by čas. Kromě toho prosby o pomoc sotva byly Elzarův styl. Elzar Mann byl ten, kdo problémy řešil, nikoli nastoloval. Nacházel řešení. Odpovědi. Nové způsoby, jak vykonávat potřebné věci. A tak Elzar dělal to, co vždy: pokoušel se ten problém vyřešit sám.

Nejprve nahlédl do Archivů ve Velkém chrámu, hloubal nad nesčetnými textovými soubory a holokrony ve sbírce, dokonce zašel tak daleko, že se pokusil rozluštit tajemství Gáğarenského kodexu, prastarého grimoáru, jehož text mátl jazykovědce tisíce let.

I tehdy, když seděl v Archivech pod zkoumavým pohledem soch Ztracených, slyšel Elzar v koutku mysli křik a viděl tváře zabitých v každém zrcadlivém povrchu nebo procházejícím padawanovi.

Kodex ho dovedl až sem, na Ashlu, primární měsíc Tythonu. Předkové tento kus země pojmenovali Ostrovem osamění, což bylo přesně to, co potřeboval, pokud měl někdy zcela pochopit to, co viděl. Potřeboval samotu; soustředění. Poslední kapkou byl vzkaz od Stellanovy bývalé mistryně, vážené Rany Kant, v němž mu blahopřála k povýšení na mistra Jedi. Rada pro něj navíc měla místo; měl se stát maršálem základny Jediů na Valu, na okraji sektoru Rseik.

On? Maršál? Jak mohli být tak slepí? Neviděli snad, že na to není připravený? Neviděli snad, jaké má problémy?

Elzar krácel k oceánu, pod nohama cítil teplý písek a postupně odkládal svršky. Ano, tohle bylo lepší. Tady konečně uvidí pravdu. Tady konečně porozumí. Nezastavil se na břehu, ale rázně vešel do vln. Po kolena. Po pás. Brzy plaval na širé moře a zastavil se, až když už neviděl pevninu. Pomalu se otáčel, šlapal vodu, obklopen jen mořem a samotnou Sílou.

Byl čas.

Elzar se zhluboka nadechl, se zavřenýma očima se ponořil pod vlny a do uší se mu nahrnula voda a utlumila veškeré ostatní zvuky.

Ukaž.

Veď mě.

Dej mi odpovědi, které hledám.

Nic. Žádná odhalení. Žádné odpovědi.

Vyplaval zpět na hladinu, nabral vzduch do plic a ponořil se znovu.

Jsem tu.

Chci to vědět.

Musím to pochopit.

Nic se nezměnilo.

Kde byly ty slibované odpovědi? Kde bylo ono pochopení?

Zopakoval rituál, rozrazil hladinu, aby se nadechl, ponořil se znovu dolů a nechal se pohltit oceánem. Znovu a znovu a...

Bylo to jako natrefit na vzduchovou kapsu. Najednou se nepotápěl, utíkal po boku s dalším Jediem a noční můry jim byly v patách. Nebyli ve vodě, ale v mlze. Husté. Štiplavé. Neprostupné. Nic nedávalo smysl. Ani chaos, ani panika.

Ani strach.

Otevřel ústa k výkřiku a zaplavila mu je mořská voda z daleka, z jiného světa a jiného času.

Co je to?

Kde je to?

Mluv se mnou!

Síla promluvila s takovou vervou, až to Elzara roztočilo a před pálícíma očima se mu míhaly obrazy jako purpurové blesky.

Avar.

Stellan.

Tholothianka... Indeera Stokes? Ne, jedno chapadlo na hlavě chybělo, neznámá tvář zkřivená vztekem.

Tříštění kostí.

Praskání kůže.

Oči se mu zakalily, už neviděl.

A výkřiky. Ty výkřiky byly hlasitější než jindy. Drsnější než jindy. A jeho výkřik byl ze všech nejhlasitější.

Kde?

Kde?

KDE?

Elzarovi se zvedala ramena a z plic mu prskala mořská voda. Byl zpátky na břehu Ashly, sůl mu usychala na kůži spalované žhnoucím sluncem. Rozhlédl se a pohled měl stále rozmazaný, snažil se zaostřit na zlatý písek, který se rozprostíral na obě strany od jeho těla, a na obloze nad ním kroužili chřtánopýři, připravení obrat mu maso z kostí. Ale on ještě nebyl mrtvý. Zatím všichni žili.

Zvedl se, klopytal zpátky ke svému Vectoru a po cestě sbíral ze země oblečení. Potřeboval se dostat z Ashly. Potřeboval opustit Jádru. Síla promluvila. Už dávno mu odpověděla na jeho otázku, stačilo naslouchat.

Jeden název, planeta, kde bude moct konečně dát věci do pořádku.

Valo.

KAPITOLA JEDNA

RYSTANSKÉ PUSTINY

Kometa se zaryla do ledového pole a spustila ničivou řetězovou reakci. Asteroidy a vesmírné balvany se od sebe odrážely jako kulečnickové koule. Jediný rozdíl byl v tom, že většina těchto koulí vážila miliony tun a dokázala rozmačkat loď jako vejce. Ty, jež nárazy úplně nerozprášily, se proměnily v ostré úlomky, které jen zvětšily vlnu ničení.

Vstup do Rystanských pustin nebral nikdo na lehkou váhu. Ledová pole byla plná pokroucených trosek křižníků, které se pokusily proletět uličkou srážejících se planetoid a neuspěly. I za příznivých dní byly tyto snahy nebezpečné a pošetilé. V nepříznivé dny to byla sebevražda.

A dnes byl *velmi* nepříznivý den.

Squall Spider sebou zaškubal, jak se proplétal mezi rotujícími kameny. Plavidlo bylo malé, sotva větší než raketoplán, ale bylo rychlé a manévrovalo stejně dobře jako kterýkoli z proslulých jediských Vectorů. Popravdě, každému, kdo by podivnou pavoukovitou loď sledoval, by se dalo odpustit, kdyby si myslel, že u řízení sedí Jedi. Kdo jiný by dokázal zdolávat neustále se měnící hvězdný prostor, proplétat se tu vlevo, tu vpravo, aby ho nezasáhly obří ledové koule? Jenže bytost v pilotním sedadle nemohla

mít k Jediům dál. Jediové byli obránci světla a života v galaxii. Žili pro druhé, nikdy ne pro sebe, a hlavně žili v míru a harmonii, ať už se vydali kamkoli. Zkrátka, byli to hrdinové.

Udi Dis se naproti tomu narodil jako Talortai, ale nyní se označoval jen za Nihila. Tento ptačí tvor, stejně široký jako vysoký, zasvětil svůj život pirátství a plnění, bral si, co chtěl, a decimoval, co zbylo. Nebyl to vznešený život, ale byl to jediný život, jaký znal, a díky němu získal místo ve vesmíru, který mu opakovaně plival do tváře.

S Jedií měl Dis společný jen vztah k Síle. Energetické pole spojující celý vesmír vnímali mnozí Talortaiové, ale jen málokteří z jeho druhu to někdy využili – zbabělci. Tvrdili, že na to nemají právo, že udělat to je jaksi nemorální. Dis nikdy nepochopil proč. Když se vám poštěstilo mít nějaké schopnosti, neměli byste je využít, vypilovat je, abyste získali výhodu nad ostatními? To byl důvod, proč byla většina Talortaiů odsouzena zůstat na Taloru a třít bídu s nouzí, zatímco on byl tady mezi hvězdami. Jistě, mnohokrát se zklamal, někdy za to mohli jiní, nejčastěji on sám, ale Síla ho nezdadila nikdy, ani jednou. Život by byl lepší, kdyby se nestal závislým na reedugu, ale prozatím byl střízlivý a ještě nikdy se necítil tak živý.

Dis svíral kormidlo pařátovitýma rukama a svaly na pažích se mu napínaly, když loď prudce stočil na pravobok a obratně se vyhýbal troskám, které by s horším pilotem u řízení zabily všechny na palubě. Ale Dis znal pustiny jako své boty, i když jimi ještě nikdy neletěl. Všichni Talortaiové měli vrozený orientační smysl, cítili vibrace kosmu v kostech, ale Disovy navigační schopnosti byly úplně mimo všechna měřítka. Díky svému nadání vycítil polohu každého asteroidu v poli. Nepotřeboval mapy ani navidroida. Potřeboval jen Sílu.

Dveře kokpitu *Spideru* se za ním otevřely a ze stíněných chodeb hvězdné lodi se dovnitř vevalil zatuchlý vzduch. Dis se neotočil, aby se podíval, kdo to je. Nebylo to potřeba. Zaslechl šoupání podrážek o pláty paluby a cítil šustění pláště ve vzduchu. Disovo perí se v reakci na přítomnost muže, jemuž se zavázal sloužit po zbytek života, načechralo.

Marchion Ro.

Oko Nihilů.

Byl překvapen, když ho Ro oslovil kvůli této misi? Samozřejmě že ano. Neměl tušení, že Oko vůbec ví, jak se jmenuje, natož co dovede v sedadle pilota. Dis strávil posledních pár let službou na Mrakolodi u piloústého Crocina jménem Scarspike. Byl to hrdlořez, který trávil víc času týráním své posádky než plánováním nájezdů. A bylo to vidět. Dis Scarspikea zabil po zpackaném útoku na pohřební měsíc planety Serenno. Toho dne ztratili tři Nihily, ale Scarspike přišel o mnohem víc, Dis mu prořízl vychrtlé hrdlo křídlovou čepelí. Dis netušil, jestli si ho Oko poprvé všimlo po vraždě toho Mraku. Možná ano, možná ne. Věděl jen to, že se náhle ocitl nad Hromy, Mraky a všemi hodnotami Nihilů a připojil se k Roově osobní družině. Jeho povýšení nezůstalo bez povšimnutí. Nihilové měli přísnou hierarchii. Začínali jste jako obyčejný Hrom a postupně jste se propracovali k hodnotě Mraku a nakonec Smršti. Hordy Nihilů byly rozděleny do tří Bouří, kterým veleli Bouřní jezdcí. Těmi byli Pan Eyta, vysoký Dowutin, který si o sobě moc myslel, chladná a vypočítavá Twi'lečka Lournna Dee a naposledy dosazený intrikánský Talpini známý jako Zeetar. S trochou nadsázky se dalo říct, že Talpiniho povýšení Panovi protáhlo obličej. Disovo náhlé povýšení ho však doopravdy rozčílilo. Pan a Dis se málem poprali, když Dowutin tvrdil, že Ro podkopává nihilské pravidlo tří. Na rozdíl od Bouřných jezdců však Oko nemělo mít vlastní posádku. Ano, mělo rozhodující hlas při plánování, a ano, poskytovalo navigační Dráhy, které Nihilové používali, aby se nezapletli s Republikou (totiž alespoň většinou). Dis tušil, že nebýt Drah, Pan by Roa už dávno vyhodil z přechodové komory, ale navigační pomůcky byly příliš cenné. Dávaly Nihilům výhodu, takže Eytovy obavy zůstávaly nevyslyšeny. Na palubě Roovy ohromné vlnkové lodě *Gaze Electric*, kterou z velké části udržovala posádka tichých droidů, bylo mnoho prázdných komnat připomínajících palác bez obyvatel. Právě tady, v Roově nejsvětější svatyni, se Dis dozvěděl, že se vypraví na soukromou misi na Rystan – *Gaze* si s sebou samozřejmě vzít nemohli. Lod' odlétala ze základny Nihilů na Grizalu jen zřídkakdy, a i tehdy se od ní oddělovalo pouze menší druhotné plavidlo, které opouštělo hlavní část *Gaze*. Ale i to by bylo příliš těžkopádné, aby proletělo ledovým polem celé. Potřebovali něco menšího. Potřebovali *Squall Spider*.

„Za jak dlouho proletíme pustinami?“ zeptal se Ro a položil dlaň v rukavici na opěradlo Disova sedadla.

„Za pár minut, můj...“

Dis se v křesle otočil čelem ke svému vůdci. „Pořád nevím, jak vám mám říkat. Mé Oko? *Pane?*“

Ro zkřivil tenké rty nad zjevnou nelibostí v Disově hlase a tmavé oči se mu zaleskly v červeném světle, které proudilo průzorem dovnitř.

„Můžeš mi říkat... Marchione.“

Disovi se vzedmula hrud' pýchou. Nikdy nebyl stoupencem hierarchie velení, což byl pravděpodobně důvod, proč zůstával tak dlouho Smrstí; to a také skutečnost, že většinu uplynulého desetiletí strávil v reedugovém omámení. Ale podívejte na něj teď, oslovuje samotného Roa křestním jménem. Nikdo Oko neoslovoval Marchione, dokonce ani Pan.

„Pořád si myslím, že by bylo snazší použít Dráhu,“ řekl Dis, když konečně se *Spiderem* vyletěl z ledového pole a chystal se ke gravitačnímu manévru kolem slabé hvězdy Rystanu.

Ro zašel k prázdnému dělostřeleckému stanovišti pro svou masku, která ležela na konzoli od chvíle, kdy opustili Velkou síň.

„Ale to bych neviděl mistra při práci,“ odvětilo Oko a rukávem otřelo ojiněné hledí masky. „Jsi přesně tak působivý, jak se o vaší rase říká, zvláště teď, když jsi osvobozen od svého... neduhu.“

Ano, už byl osvobozen. Ro přinutil Dise to málo reedugu, které mu ještě zbylo, vysypat na *Gaze* do drtiče odpadků. Poprvé po letech měl jasnou mysl a jeho spojení se Sílou bylo mocnější než kdy jindy. V žádném případě by ledovým polem neproletěl, kdyby byl na reedu. Roovi toho hodně dlužil.

„A když si pomyslím, že jsme mezi sebou měli celé ty roky uživatele Síly...“ pokračoval Ro a prohlížel si filtry své masky. „Scarspike byl hlupák. Jsem rád, že je mrtvý.“

To nejsi sám, pomyslel si Dis, ale nechal si to pro sebe, zatímco *Spider* klesal do řídké atmosféry Rystanu.

„Byl jsi někdy na světě s vázanou rotací?“ zeptal se Ro.

Dis zavrtěl hlavou.

„Jsou fascinující,“ řeklo mu Oko. „Jedna strana neustále míří ke slunci a její povrch nepřipomíná víc než zuhelnatělou poušť.“

„Zatímco ta druhá je zmrzlou divočinou,“ dodal Dis. Pustý terén příliš důvěry nevzbuzoval. „Tak kde přistaneme?“

Ro ukázal na pás stěží obyvatelné země, který se táhl mezi oběma extrémny. „Tamhle.“

„Je tam vesmírný přístav?“

„Ne tak docela.“

Ro je nasměroval ke kusu holé půdy, po níž se kutálely chomáče suchého býlí.

„Viš *určitě*, že je to tady?“ otázal se Dis, když vysouval podvozek. „Vůbec nic tu není.“

Ro se jen usmál a přetáhl si masku přes hlavu. „Ó, budeš se divit...“

KAPITOLA DVA

CYCLORSKÉ LODĚNICE

Pohled, který se před padawanem Bellem Zettifarem rozprostíral, by ho ještě nedávno nadchl. Bell stál na vyhlídkové plošině v největším hangáru, jaký kdy viděl, jenž byl součástí rozlehlých loděnic obíhajících kolem Cycloru, relativně malé zeleno-hnědé planety Středního okraje. Dole se v reflektorech hangáru blyštil objekt z leštěné durao-celi, známý jako *Innovator*. Hvězdná loď, nyní několik hodin před startem, byla technický zázrak. Měřila na délku přes tři sta metrů a pyšnila se nejnovějším vědeckým a zdravotnickým vybavením. *Innovator* byl jednoduše nejdokonalejší výzkumné plavidlo, jaké kdy bylo postaveno, což jeho konstruktér – proslulý aqualishský inženýr Vam Targes – řekl Bellovi sám, když dorazil do loděnice.

„Běží na síti ne méně než dvačtyřiceti droidích procesorů Intellex, to nevíte?“ informoval ho Targes, když procházeli rozlehlým operačním střediskem lodi při chvatné prohlídce. Inženýrův vokodér při tlumočení jeho mateřské aqualishštiny do basiku vzrušeně bzučel.

„To je velmi... působivé,“ vyjádřil svůj obdiv Bell, jen aby mu bylo bez okolků sděleno, že to je mnohem víc. Bylo to vynikající!

„Celá síť je doplněna multipohybovou konstrukcí podle mého vlastního návrhu, jež se vyrovná jediským Archivům na Coruscantu, že jsem tak smělý.“

Bell nevěděl, jestli je to pravda, ale nechtěl inženýrovi odporovat. Tohle byla koneckonců Vamova chvíle, nebo spíše bude, až *Innovator* za pár dní dorazí na Valo. Loď se měla stát chloubou nadcházející Republikové výstavy a nejnovějším Veleředím kancléřky Liny Soh. Brzy budou nad Targesovým úspěchem žasnout miliony návštěvníků výstavy, a jestli budou alespoň trochu jako Bell, budou oslněni. *Innovator* se mohl chlubit nejmodernějšími kybernetickými dílnami vedle mnoha bioinženýrských laboratoří, analytických stanic, výzkumných zařízení a lékařské knihovny, kterou překonával snad jen Institut Docha na Dunnaku.

Ale i když bylo plavidlo nepochybně výjimečné, pořád nebylo nic v srovnání s bytostmi, které ho sestrojily nýt po nýtu. Cyclorriané byli zázrak, jaký Bell ještě neviděl. V podstatě šlo o insektoidy, asi metr vysoké, s velkými vypouklými hlavami, jimž vévodil pár velkých složených očí, podobně jako u horkovzdušek, které bzučivaly na chodbách jediské základny na Elphroně, kde Bell absolvoval většinu svého výcviku. Díval se, jak se rojí na lesknoucím se trupu a dokončují poslední prověrky. Každý Cyclorrian přitom pracoval v souladu se svými kolegy, aniž by zřejmě vyřkl jediné slovo. Bylo to neuvěřitelné. Všichni instinktivně přesně věděli, co je třeba dělat, nepletli se jeden druhému do cesty a dokonale doplňovali ostatní. A jejich pracovní nadšení bylo nakažlivé. Za celých čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy dorazil, Bell přes Targesovu pověst přísného úkolovače neviděl, že by si některý z Cyclorrianů na něco stěžoval. Insektoidi jen pracovali, hodinu za hodinou, a vesele pošukávali tykadly, když svištěli od jednoho úkolu k druhému. V jejich přítomnosti jste se neubránili úsměvu. Přesně to Bell potřeboval, zvláště teď.

Vedle něj se rozrušeně zavrtěla Ember. Ožehařka, Bellova stálá společnice, seděla trpělivě u jeho nohou v podstatě od chvíle, kdy opustili Elphronu. Začala svůj život jako toulavé zvíře, které adoptovali elphronští Jediové, a nejprve se stala jakýmsi maskotem a později věrným přítelem. Když Bell opouštěl Elphronu, Ember k němu prostě naskočila do Vectoru

a dala tím jasně najevo svůj úmysl zůstat po jeho boku. Od té doby se od něj nehnula a byla jeho strážkyní i důvěrníci. Teď stála na nohou a s očekáváním hleděla na dveře vyhlídkové plošiny, které se se zasyčením otevřely a umožnily vstoupit Indeere Stokes. Stárnoucí tholothianská Jedi se zasmála, když k ní Ember přiběhla a vyskočila jí na nohy, aby za to byla odměněna podrbáním pod bradou s oranžovými skvrnami.

„Ano, ano,“ řekla Indeera. „Taky tě ráda vidím. A teď dolů. To je ono. Hodná holka. Hodná holka.“

Ember poslechla a odběhla zpátky k Bellovi, který zůstal na okraji plošiny. Bell se na ožehačku podíval, usmál se a její ocas mu dychtivě zabušil do bot.

„Určitě vás má radši než mě,“ poznamenal, když se k němu Indeera připojila.

„Oba víme, že je to lež,“ odvětila a podívala se na majestátní plavidlo pod nimi. Opřela se o zábradlí a zavrtěla hlavou při pohledu na pilně pracující Cyclerriany. „Hvězdy nad námi, tohle je úchvatné, že?“

„To opravdu je, mistryně. *Innovator* je stejně působivý jako ti, kteří ho sestrojili.“

Bell jako vždy pocítil bodnutí, když Indeeru oslovil jejím titulem. Byla to pravda, Tholothianka se stala jeho učitelkou a ujala se jeho výcviku poté, co jeho předchozí mistr Loden Greatstorm téměř před rokem zahynul při obraně osadníků proti Nihilům. Hlavou mu pravidelně probíhal jejich poslední rozhovor, s Lodenem za řízením Vectoru.

„Už nejsem tvůj mistr, Belle. Jsi rytíř Jedi.“

„Napřed to musí vyhlásit Rada, a chci, abyste tam byl, až na to dojde.“

A to už se nikdy nestane. Loden Bellovi řekl, že se brzy uvidí, a z útoku se už nevrátil. Nikdo nevěděl, co se stalo, když Loden opustil svůj Vector... jejich Vector... aby zachránil rodinu Blytheových před Nihily. Nihilské dělo Vector rozprášilo na atomy a Loden, nu, prostě zmizel. Indeera Bellovi neustále připomínala, že Lodenovým posledním přáním bylo, aby se jeho padawan stal rytířem, ale Bell věděl, že není připraven. Jak by mohl být, když se uvnitř cítil tak prázdný, skoro jako by mu něco chybělo?

„Belle?“

Polkl a náhle si uvědomil, že si ho Indeera pozorně prohlíží. Jeho nová učitelka, bez ohledu na to, jak divný to byl pocit. A neměl by být. Znal ji léta, dokonce bojoval po jejím boku a vážil si jí víc než kteréhokoli žijícího Jedia, což, samozřejmě, právě byl ten problém. Loden Greatstorm se už nevrátí, to bylo naprosto jasné, ale ačkoli Bell Indeeru velmi obdivoval, vznešeného Twi'leka nikdy nemohla nahradit.

Bell se chabě pousmál. „Zrovna jsem přemýšlel o tom, jak budou návštěvníci na Republikové výstavě nadšení, až poprvé uvidí *Innovator*.“

„Budou. A co ty?“

„Co já?“

„Těšíš se na Valo?“

Nervózně se ošil a dával si pozor, aby nenakopl Ember, která se mu otírala o nohy. Přes boty ze syntetické kůže cítil teplo její srsti. „Bude hezké vidět Mikkela a Nib. A samozřejmě taky Burryho.“ To všechno byla pravda. Začal o všech třech uvažovat jako o přátelích, zvlášť o Wookieem Burrygovi, se kterým se blíže seznámil po společné službě u Hetzalu.

„Samozřejmě,“ papouškovala Indeera a stále ho pozorovala těma vřelými očima. „Společně toho hodně zažijeme.“ Ohlédla se na loď. „Lode-novi by se moc líbila. Tohle všechno by se mu moc líbilo.“

Bellovi se stáhlo hrdlo, když pokračovala: „Umím si představit, jak tu s námi stojí, pozoruje Cyclorriany při práci a oceňuje jejich zručnost.“

Bellovi přeskočil hlas, jak se snažil ovládnout své emoce. „A co myslíte, že by řekl? Kdyby tady byl?“

Tholothianka našpulila rty. „Myslím, že by tě pochválil za tu vyleštěnou přezku na pouzdře, řekl by ti, aby ses častěji usmíval, a zdůraznil by, že jestli máš *vůbec* někdy zvládnout boční výkrut, budeš muset ve svém Vectoru trávit nejméně dvě hodiny denně navíc.“

Na Bellově tváři se proti jeho vůli rozlil úsměv. Poslední část věty byla celá Indeera, která byla vždycky spokojenější na obloze než na nohou.

„Také by ti připomněl, jak Jedi čelí smrti těch, které má rád,“ pokračovala a Bellův úsměv okamžitě zmizel. „Protože Jedi *může* mít rád, Belle. Nejsme droidi a ani bychom nikdy být neměli. Jsme živé bytosti bohaté

Sílou se vším, co to přináší. S radostí, náklonností a ano, zármutkem. Zažívat takové emoce patří k životu. Je to světlo.“

„Ale –“

„Ale i když takové emoce prožíváme, nikdy bychom neměli dopustit, aby nás ovládly. Jedi je pánem svých emocí, nikdy otrokem. Chybí ti to, co bys mohl sdílet s Lodenem, kdyby tu byl. To je přirozené. Mně také chybí. A tak uznáváme tu bolest. Chápeme ji, dokonce ji přijímáme, ale nakonec...“

„Ji necháme odejít,“ dopověděl Bell a ohlédl se k *Innovatoru*, aby Indeera neviděla slzy v jeho očích, o kterých musela vědět.

Tholothianka natáhla ruku a položila ji Bellovi na předloktí. „Neřekla jsem, že je to snadné. Zrovna jako boční výkrut.“

To ho znovu přimělo k úsměvu, stejně jako lehké stisknutí, které mu věnovala, než se obrátila zpět k lodi. „Kromě toho, nikdo nikdy doopravdy neodejde. Ať se stane cokoli, Loden bude s tebou, odtud už navždy. Je teď součástí nás všech.“

V očích ho znovu pálily slzy. „Prostřednictvím Síly.“

„Prostřednictvím Síly,“ souhlasila. „Věříš tomu přece, že?“

Přikývl a doufal, že se Indeera nechala oklamat, i když dobře věděl, že ne. „Ano. Samozřejmě že ano.“

„To ráda slyším,“ řekla, ale neznělo to přesvědčeně. „Tak, pokud nemáš nic jiného...“

„Měli bychom sestoupit z téhle plošiny a konečně něco udělat s dnešním dnem,“ řekl, aby ten rozhovor uzavřel.

Indeere zapípal komunikátor dřív, než stačila odpovědět.

„Možná s tebou souhlasí Síla, můj ne tak mladý padawane.“ Indeera vylovila komlink zpod své hnědé blůzy a aktivovala kanál.

„Stokes, slyším.“

„Tady Stellan Gios,“ zapraskal v komlinku hlas a obvykle sytý tón mistrova hlasu zněl kvůli obrovské vzdálenosti mezi nimi plechově. Ačkoli Maják Hvězdosvit zlepšoval komunikaci v pohraničí, síť byla stále přetížena až do bodu zhroutení, dokonce i tady na Středním okraji. Kanclérka Soh slibovala celou soustavu Majáků táhnoucí se od Jádra až do nejvzdá-

lenějších končin Republiky, ale dokud se tento slib nestane skutečností, budou se muset soustavně vypořádávat s výboji statické elektřiny, které komunikaci často rušily.

„Omlouvám se, ale můžeš to zopakovat?“ musela říct Indeera, protože zbytek volání mistra Giose byl zkreslen tak, že mu nebylo rozumět.

„Samozřejmě,“ vyhověl. „Jen chci vědět, jak jste pokročili, kvůli mému hlášení Radě. Bude *Innovator* připraven ke startu včas?“

„Před termínem,“ vložil se do toho Bell, ale pak zčervenal, když si uvědomil, že promluvil, ačkoli ta otázka byla směřována na jeho mistryni. Indeera předstírala, že obrací oči v sloup, ale úsměv na jejích rtech mu napovídal, že nebude pokárán. Díky své moudrosti nebyla z těch, kdo by si zakládali na formalitách.

„To rád slyším... Padawan Zettifar, že?“

Bell přikývl, i když ho Stellan neviděl. „Ano, mistře Giosi. Cyclorriané jsou zázrak, stejně jako *Innovator*.“

„Pak se těším, až ho uvidím na vlastní oči a samozřejmě až tě konečně poznám. Nib Assek na tebe pje ódy.“

Bell zrudl ještě víc. „Je tam s vámi?“

„Ano, jsme na cestě na Valo. Těší se, až tě zase uvidí.“

„Je příliš laskavá,“ zakoktal, protože nevěděl, jak se má zachovat.

„A můj padawan je příliš skromný, dokonce i na Jedie,“ skočila mu do řeči Indeera. „Síla mu požehnala, jak sám uvidíš, starý příteli.“

Bell povytáhl obočí. Neměl tušení, že Indeera Giose zná, natož že jsou si tak blízcí, jak naznačoval její tón.

„O tom nepochybuji,“ řekl Stellan. „Tak tedy na Valu. Slyšel jsem, že po nakládaných kašnickách se lidé mohou utlouct.“

„Víc než po těch, které jsme jedli na Therosu Major? Tak to jsem zvědavá.“

Stellan se na druhém konci linky krátce zasmál. „Proč mě to nepřekvapuje? A teď mě omluvte, mám schůzku s kamerovým droidem.“

Nyní bylo na Indeeře, aby se zasmála. „Nu, když se necháš povýšit do Nejvyšší rady... Příště po tobě budou chtít autogram.“

„Pošlu je radši za tebou. Gios konec.“

„Jaký je?“ zeptal se Bell, když si Stokes zasunula komlink pod měkkou koženou blůzu.

„Stellan? Je to jeden z nejlepších Jediů, jaké jsem kdy poznala. Potkali jsme se na Caragon-Vineru dávno předtím, než jsem odešla na Elphronu. Je samozřejmě mladší než já, ale –“

Indeera se odmlčela a bílá chapadla se jí na ramenou lehce zachvěla. Bell se nemusel ptát proč. Cítil to také, ochlazení v Síle, jejíž plamen na okamžik pohasl a poté vzplál jasněji než předtím.

„Něco se stalo,“ řekl prostě a Ember vyskočila a naježila srst, když se atmosféra mezi oběma Jedií změnila.

„To je slabé slovo,“ souhlasila Indeera a už kráčela ke dveřím z plošiny. „Informuj *Innovator*, že jsme na cestě.“

KAPITOLA TŘI

SAFRIFA

Pomůžete nám?

Ty Yorrick už přestala počítat, kolikrát ta slova slyšela, obvykle nádavkem doprovázená prosebnýma očima a ještě častěji chybějícími končetinami. Člověk musel být zoufalý, aby oslovil někoho, jako byla Ty.

Bažinní farmáři ze Safrify byli zoufalí.

Našli ji, když opravovala loď na okraji močálových polí a připravovala se k odletu po úspěšné operaci, při níž osvobodila syna místního bažináře z rukou konkurenčního klanu. Neobešlo se to bez krve a výkřiků. Spousty krve a výkřiků. Trocha krve jí dosud špinila zbroj, zatímco výkřiky s ní zůstanou, až večer padne do postele a nejspíše i poté, co si ke spánku pomůže keekonovým kořenem. Upřímně řečeno, výkřiky jí až tolik nevadily. Dělyaly jí společnost po většinu poslední dekadý a byly jedinou stálící v jejím neustále se měnícím životě.

Novianová ruda, kterou dostala za chlapcův bezpečný návrat, se jí hodila. Její loď potřebovala součástky a součástky stály peníze. Zнала zbrojře na Keldooinu, který si od ní novian vezme, roztaví ho a uková z něj pilované čepele. Možná si jednu sama koupí. Bude méně peněz na loď,

jenže svůj arzenál vyčerpala při zpackané práci na Alzocu III. Ten kriffský Hoopaloo ukradl ze skrýše polovinu jejího zboží. Každý jiný žoldák by toho zrádného papoucha vystopoval a vyrval mu z obličeje ten jeho slizký zobák, ale Ty nebyla jako každý jiný. Špatné věci se stávaly a vy jste se s nimi vypořádali. Nemělo smysl plýtvat časem nebo námahou v bitvách, které jste nepotřebovali, zvláště když vám nikdo nezaplátil.

Bažinné farmáře vycítila dávno předtím, než je uslyšela čvachtat močálem. Vnímala je a hodnotila. Nebyli hrozbou pro žoldáka ani pro zvěř. Nebyli hrozbou pro nikoho. Většina Safrifanů byli vychrtlí malí tvorečkové s kůží barvy stojaté vody a vlasy, které jim visely před velkýma oválnýma očima jako vodní rostliny. Byli ale pracovití. A také geniální. Ty se plahočila přes jeden z jejich plovoucích záhonů – dlouhý, úzký pruh silné vrstvy půdy vyzvednutý z močálu s pomocí bahna a rozkládající se vegetace, aby se kořeny jejich rostlin kru-kru nepromáčely. Farma se táhla celé kilometry, každý pozemek byl orámován vrbovými podpěrami a obklopen sítí úzkých kanálů. Kdybyste se snad domnívali, že tu nelze nic vypěstovat, nikdo by vám to nemohl zazlívát, ale Safrifané dokázali opak. Byli vynálezaví a houževnatí. To se Ty líbilo. Dokonce to obdivovala. A teď byli tady a trpělivě čekali, aby si s ní mohli promluvit. A to mohlo znamenat jen jednu věc.

„Pěkný loď,“ promluvil trylkující hlas lánaným basikem. „Jaké jméno?“

„Žádné nemá,“ odpověděla Ty jejich rodným jazykem, aniž se otočila od práce. Ten zatracený stabilizátor už visel jen na drátku.

„Mluvíte naším jazykem?“ zeptal se farmář překvapeně.

„Dost na to, abych se protloukla.“ Měla takové štěstí. Vždycky ho měla. Ty rychle pochytila většinu jazyků, což bylo v její profesi užitečné nadání. Někdy to dala lidem najevo, jindy mlčela a jen poslouchala. Od těch dvou se nemusela ničeho obávat, i když za ní nervózně přešlapovali a nevěděli, jak dál, když jejich nezávazná konverzace nezabrala. Jenže ona nelhala. Její loď, otlučený frachták YT-750, neměla jméno, jen registrační číslo zapsané v republikových záznamech. Vlastně několik čísel, záleželo na práci nebo na zaměstnavateli. Neviděla důvod, proč něco pojmenovávat – loď,

zbraň nebo ty dva droidy, kteří jí pomáhali plnit úkoly, sarkastickou administrativní jednotku a nesporně užitečného astromecha. Stejně jako loď to byly jen nástroje, nic víc. Proč si vytvářet přichylnost k něčemu, co nikdy nemohlo přilnout k vám? Možná to byla vzpomínka na její výcvik. Možná ne. Ty si myslela, že je to jen zdravý rozum.

„Co chcete?“ Potřebovala, aby tenhle rozhovor skončil. Musela někam letět, nakoupit součástky.

„Máme novian. Ne mnoho, ale dost.“

„Dost na co?“

Místo odpovědi farmáři jednoduše oznámili: „Zabíjí naše děti.“

Ty přestala pracovat a spustila univerzální klíč od obnaženého stabilizačního jádra.

„Co je zabíjí?“ zeptala se s výrazem rezignace v hlase.

„Příšera. Zlá.“

Jsou snad i jiné?

„Jak dlouho už se to děje?“

„Tři týdny. Nastražili jsme pasti, ale rozbila je. Ničí naše pozemky, ničí úrodu.“

„Kolik?“

„Úrody?“

„Kolik dětí?“

„Záleží na tom?“

Správná odpověď.

Konečně se otočila a naskytl se jí žalostný pohled. Byli o málo víc než chodící kostlivci, vystouplé kosti potažené kůží. Vyšší z těch dvou – ovšem jen relativně – zvedl kožený váček. „Máme novian,“ zopakoval. Jeho společník se hrbil za ním a ztěžka se opíral o hůl.

Ne moc novianu, pokud se dalo soudit podle velikosti váčku. Sotva to stálo za její čas.

Zabíjí naše děti.

„Kde?“

„V Sorcanském močále, tři dny cesty odsud. Jeden den, když máte skimmer.“

„A vy ho máte?“

„Ne.“

Podíval se na ni a ona na něj. Jeho společník se podíval na bažinatou vodu. Vyčerpaně. Bez naděje nebo očekávání.

Dříve by k rozhodování použila sadu verazeenských kamenů a namlouvala by si, že přenechává věci náhodě. Vůli vesmíru. Na jedné straně kamenů byly vyryté symboly měsíce, na druhé slunce. Postup byl dost jednoduchý. Hodili jste je na zem, rozhodli jste se, zda se spolehnete na většinu sluncí, nebo měsíců, a nechali jste se vést osudem. V poslední době se ujala aktivnější role a volila si vlastní cestu, místo aby spoléhala na kamínky, a právě teď věděla, že ta práce nestojí za to. Měla by se vrátit do lodi a vyrazit na Keldooinu. To byla rozumná věc. Dokonce logická.

Musel ta slova říct nahlas.

„Pomůžete nám?“

A bylo to.

KAPITOLA ČTYŘI

RYSTAN

Zima Udiho Dise nikdy netrápila. Když vyrůstal, nikdy ji nezažil, ale to už bylo velmi dávno a tropy Taloru byly jen vzdálenou vzpomínkou. Od té doby ho dělilo mnoho světů, mnoho naplánovaných a prodaných tras. Jeho otec by se styděl za život, který vedl jeho syn, ale to nebylo nic nového. Nic z toho Disovi nevyrazilo dech, když rampa *Spideru* dopadla na prašnou zem. Mráz byl silný i tady v rystanském obyvatelném pásu, ale Dis to na sobě nemohl dát znát. Nikdy. Kráčel po rampě v kožešinou lemovaném plášti a masce, aby si chránil oči před větrem, kov mu řinčel pod drápatýma nohama a chlad, který mu pronikal peřím jako vibronůž, ignoroval.

„Tady je,“ zaskřehotal čísi hlas, když z lodě vystoupil samotný Marchion Ro. Dis zaujal obranný postoj a sevrhel pevněji křídlové čepele. Tyto zakřivené zbraně byly jediným majetkem z domova, který mu ještě zbýval. Blížil se k nim ranec kožešin a vedl trojici velkých tvorů, kteří kvůli svému odpornému vzhledu napůl blurriga a napůl banthy vypadali jako uprchlíci ze špatného snu nějakého bioroubovače. Nikoli poprvé Dis zalitoval, že se jeho spřízněnost se Sílou – kinestezie, která mu umožňovala navigovat

ve hvězdách s takovou přesností – nevztahuje i na onu proslulou jediskou předtuchu, smysl vycítit nebezpečí dřív, než udeří. Ty tlusté kožešiny mohly klidně skrývat dezintegrátor nebo laserový bič.

Trhl sebou, když mu Ro položil ruku na rameno.

„Pohov, vojáku. Tohle je náš kontakt.“

Vojáku. Od doby, kdy byl Dis voják, uplynula dlouhá doba. Bylo to už dávno, co Dis něco znamenal. Dávno předtím, než našel Nihily.

Ro kolem něj prošel a sestoupil z rampy, zatímco příchozí osoba rozevřela do široka náručí.

„Marchione, Marchione, Marchione,“ zasípala s důvěrně známou radostí. „Vrátil ses k nám. Konečně. Vrátil ses na Cestu.“

„Kufo,“ odpověděl Ro, ale nepokusil se oplatit jí objetí, po němž stařena tak očividně toužila. Ta místo toho znovu spustila paže k zachumlaným bokům a spokojeně se usmála na muže, který na Vnější okraji rozpoutal vládu teroru. „Ráda tě vidím, bratranče.“

Další překvapení. Je snad tahle babizna s vrásčitou kůží a bezzubým úsměvem příbuzná samotného Oka? Dis věděl o Roově minulosti jen málo, vyjma toho, že titul Oka zdědil po svém otci Asgarovi. Jinak toho o Roově původu nikdo moc nevěděl, dokonce ani o jeho druhu s břidlicově šedou kůží a černočernýma očima. A přesto bylo na tváři této ženy – se zvláštními tetováním tolik podobnými bleskům Nihilů – něco povědomého, i když Ro vypadal, že by ji mohl zlomit jako bariovou třítinu.

„Chyběl jsi nám,“ řekla žena a vzhledla k Oku. „Když jsme dostali tvoji zprávu, stařešina jí sotva uvěřil...“ Odmlčela se a zvedla roztřesený prst k jeho masce. Ro jí dovolil, aby se jí dotkla, což bylo další prvenství, pokud Dis věděl. „I když bych radši viděla tvou tvář. Už je to tak dávno.“

Ro uchopil její ruku a vřele ji podržel v dlaních. „Později. Až budeme ve svatyni.“

To ji zřejmě alespoň prozatím upokojilo. „Ano. Ano, svatyně. I když teplota tam bude spíš horší než lepší.“

„Tomu jsem ochoten věřit.“

„Ale bude to stát za to... pohlédnout na Vyrovnavatele. Cítit, jak neutralizuje klid.“

„Jako to dělal náš předek kdysi dávno.“

„Jak nás učili. Nás všechny.“

V tmavých očích stařeny se zaleskly slzy. Dise zajímalo, jestli zmrznou.

„Skutečně ses vrátil z temnoty.“

Ro pustil její ruku.

„Takže nás tam vezmeš?“

Kufa se podívala na Dise, jako by jeho druh viděla poprvé. „A koho bys přivedl na Golamaranská pole? Koho bys přivedl do svatyně?“

„To je Udi Dis,“ řekl jí Ro a ukázal na Dise. „Je to... přítel.“

To se Disovi líbilo. Žádný bodyguard. Dokonce ani pilot. Přítel.

Oči staré babizny se do něj zavrtaly.

„A on je... co?“

Disovi se chtělo křičet, že je zmrzlý až hrůza.

„Je to Talortai,“ odpověděl za něj Ro. „S jeho druhem je mocná Síla.“

Očima zalétla zpět k maskované tváři svého bratrance.

„Síla?“

Tentokrát promluvil Dis. „Jsem navigátor. Průzkumník.“

Zasmála se, očividně pobavená jeho volbou slov. „Opravdu? Nu, ať jsi, kdo jsi, ať dokážeš cokoli, jsi vítán.“ Znovu se podívala na Roa. „Stejně jako kredity, které dorazily před vámi. Taková velkorysost.“

„Věděl jsem, že cesta sem pro tebe bude obtížná,“ řekl Ro. „Máš pořád ten starý rezavý pekáč?“

„*Open Hand*? Ano, ano, mám. Je napůl sežraná rzivokazy, ale pořád létá, i když ne až ke svatyni.“ Pohládila po srsti jedno z chlupatých zvířat, která trpělivě čekala vedle ní. „Slargy nás dostanou tam, kam bychom s žádným transportérem nedoletěli. Jsou silné.“ Pohlédla na Roa. „Tam, kam jdeme, musejí být.“

Jízda ke vchodu do jeskyně byla dlouhá a namáhavá. První část cesty naštěstí urazili na vznášedlových saních a slargy popfrkávaly v zadní části spídru, který s kašláním a prskáním překonával Golamaranské ledové

pláně. Krajina byla holou, zmrzlou pustinou táhnoucí se na všechny strany do tmy. Tady, v širé tundře, byl Dis vděčný za tlusté kožešiny, které mu poskytla Kufa. Jejich zčuchaných vláken se držel pach zatuchlého potu, ale díky nim mu v tom větru nezmrzly kosti. Ro seděl se svou sestřenicí vpředu.

Zanedlouho Kufa oznámila, že zbytek cesty musejí překonat na hřbetech slarg. Houpavě se rozjeli do šera a světlo vznášedlových saní se zmenšovalo, jejich droidí pilot uháněl pryč tak rychle, jak mu to vzpírající se repulzor dovoloval. Tma byla téměř absolutní, ale jejich těžkopádná karavana přesto pokračovala v tichu a každý zvuk pohlcovala skučící vichřice, hrozící strhnout je ze sedel. Slargy nějak věděly, kam míří, velké hlavy skláněly před větrem a pod širokýma nohama jim křupal sníh.

Dis se natáhl svými smysly. Upokojilo ho, že Ro jede stále před ním a věří, že stařena zná cestu. Musel zůstat ve střehu. Nemohl vědět, jaké hrůzy se po ledových pláních prohánějí, pokud takové teploty vůbec něco dokázalo přežít. Ale jestli ano, pak ty stvůry jistě měly hlad a slarga by je zasytila, stejně jako oni, dokonce i stará Kufa, o které si Dis myslel, že je pod všemi těmi kožešinami jen o málo víc než kost a kůže.

Po hodině, která se zdála jako den, se Disovo jízdni zvíře zastavilo a jeho na vteřinu napadlo, jestli nepodlehlo chladu a nechystá se zhroutit na své ploché škaredé nozdry. Slyšel, jak ve sněhu před ním křupou boty. Ro sesedl a pomáhal stařeně slézt z vedoucí slargy. Dis je následoval, vděčný za zářičku, kterou Kufa zapnula a mávla jí na severovýchod od jejich současné polohy. Bojovali s větrem a světlo z Kufiny zářičky blikalo a mizelo, zahalované přívaly sněhu. Dis brzy přestal cítit slargy, které nechali na místě schoulené u sebe, natož aby je viděl. Kolem nebylo nic než sníh, led, vítr a hluk. Tělo ho bolelo, křídlové čepele na zádech ho tížily, každý krok byl zkouškou sám o sobě. Čas ztratil veškerý význam a Dis se nejednou obával, že ho opustily smysly. Kterým směrem je sever? Kterým jih? Je Ro stále před ním? Volal, ale neslyšel ani svůj vlastní hlas, natož Roovu odpověď.

Pak se mu smysly náhle vrátily. Kufa a Ro se zastavili a Dis přinutil své obvykle bystré oči zaostřit přes špínou zalepené brýle.

Stařena je zavedla ke skalnatému výběžku v ledu a její zářička posvítila na puklinu v tvrdé skále, stěží dost širokou, aby se jí protáhla opičí ještěrka. Přesto teď dělala právě to a její kožešiny se zachytávaly o kameny. Dis si myslel, že tam uvízne, ale ona se škvírou protáhla jako suťokrysa, která proklouzne otvorem o polovinu menším, než je sama. Ve vteřině byla pryč a Dis pocítil náhlé bodnutí paniky, že s sebou vzala i zářičku, dokud nezjistil, že světlo je nyní v Roově ruce. Ten mu zářičku podal s tím, že bude následovat svou sestřenicí, ale Dis zavrtěl hlavou. Zdálo se, že stařena ví, kam jde, ale nedalo se poznat, co je čeká na druhé straně té pukliny. Dis nehodlal dopustit, aby se Ro vrhl do náruče mrazouka. Vytasil křídlové čepele a následoval babiznu do neznáma.

KAPITOLA PĚT

CYCLORSKÉ LODĚNICE

Ježatá hlava Vama Targese vylétěla od terminálu, když Indeera s Bellem vběhli na nablýskaný řídicí můstek *Innovatoru*.

„Jediové?“

„Máme problém,“ vyhrkl Bell dřív, než ho stačila Indeera zadržet.

Targesova kusadla starostlivě zacvakala. „Jaký problém?“

Bell se v duchu proklel. „To... nevíme.“

„Cítili jsme narušení Síly,“ vložila se do toho Indeera, aby mladého Jedie ušetřila zčervenání.

„A přesnější už být nemůžete?“ zeptal se Aqualish přes svůj vokodér, načež se opravil. „Ne, to samozřejmě nemůžete. Síla nemůže být empirická, protože to by bylo, víte, užitečné.“

Oba Jediové se s Vamovu povahou už smířili. Aqualish to nemyslel neuctivě. Byl zvyklý na absolutno. Komponenty. Rovnice. Fyzikální zákony. Ačkoli velká část galaxie Síle věřila, pro vědce musely být její vrtochy nesnesitelné.

Inženýr se obrátil k Cyclorrianovi u řady analytických pultů. „Proveďte diagnostiku.“

Insektoid zacvrlikal otázku v jazyce, který se Bell pokoušel neúspěšně pochytit od svého návratu na Střední okraj.

„Všech systémů,“ odsekl Vam. „Pokud Jediové říkají, že je něco špatně, pak je něco špatně a my to musíme okamžitě najít.“

Cyclorrianova kůže se při práci zbarvila dořalova. Bell sice neovládal jejich jazyk, ale o inseктоidech měl dost znalostí na to, aby věděl, že náhlá změna barvy svědčí o velkém stresu. Nerad působil někomu nepohodlí, ale záchvěv Síly byl skutečně výrazný. Znovu se natáhl v Síle, představil si ji jako zuřící oheň a tiše požádal Lodena, aby ho vedl. Jeho bývalý mistr jako vždy neodpověděl, ale on neomylně poznal náhlý větřík, který rozfoukal plameny, jež viděl ve své mysli.

„Není to na lodi,“ zamumlal si pro sebe.

„Co prosím?“ zeptal se Vam.

„Ta hrozba nepřichází zevnitř...“

„Ale zvenčí,“ potvrdila Indeera, když se rozezněla siréna.

Rozběhli se k centrální řídicí konzoli na můstku a Ember s nimi u Bellových nohou.

„Co je to?“ zeptal se Bell.

„Poplach, něco se blíží z hyperprostoru,“ odpověděl Vam a jeho pařátovité ruce přepínaly páčky a upravovaly ovladače. „Je to experimentální systém, který jsem zdokonaloval. Monitoruje vibrace v reálném prostoru a předpovídá přílet plavidel z hyperprostoru. Doufal jsem, že ho na výstavě představím samotné kancléřce Soh.“

„No a?“ pobídl ho Bell. „Jsou tu nějaké vibrace?“

„Siréna se rozezněla, ne?“

„Ale odkud přicházejí?“ zeptala se Indeera a Aqualishova podrážděného tónu si nevšímala.

„Jak jsem řekl, pracuji na *zdokonalení* systému. Dosud je v experimentální fázi.“

„Takže to nevíme,“ prohlásil Bell zpřímá a snažil se potlačit své zklamání.

Vam na něho vrhl vědoucí pohled. „Mrzuté, že?“

„Beru na vědomí.“

„Třeba bychom mohli pomoci,“ nabídla Indeera. „Máte rozsah souřadnic?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Vam a zmáčkl tlačítko. Na obrazovce zasažené do konzole rolovaly řádky čísel.

Aqualish se zamračil.

„Co se děje?“ zeptal se Bell.

Targes stiskl tlačítko. Otočili se, aby viděli vesmír obklopující loděnice, zobrazený na hlavním monitoru. „Údaje naznačují, že k průniku dojde na jednom z těchto míst, ale nikdo se zdravým rozumem by nevyskočil tak blízko gravitačního tělesa. S tím výpočtem nebude něco v pořádku.“

Jako by chtěla dokázat, že se mylí – nebo spíš že jeho výpočet je správný –, objevila se na obrazovce loď, která vpadla do reálného prostoru. Byl to vrak poskládaný z mnoha různých plavidel, i když Bell odhadoval, že původně šlo o corellianský hlubokovesmírný křižník, ale žádná civilní loď se nemohla chlubit takovou výzbrojí. Turbolasery. Blasterové kanony. Torpédometry. A i tato ukázka surové síly bledla do bezvýznamnosti oproti hrozbě tří blesků, které byly vyryty do tupé kuželové přídě plavidla. Znamenaly jedinou věc.

Nihily.

Indeera už běžela a Bell a Ember s ní drželi krok. „Vypusťte všechny Skywingy,“ nařídila. „A řekněte mi, že tahle létající laboratoř má nějaké zbraně.“

„Jsme vědecké plavidlo,“ odsekl Vam. „Kromě toho, je to jen jedna loď.“

„Nihilové nikdy nelétají sami,“ zakřičel Bell v odpověď, než naskočil do čekajícího turbovýtahu.

„Vědí o nás?“

Na nihilské Mrakolodi hladově pozorovala loděnice kypící hrouda gloovanské nenávisti, známá jako Sarn Starbreaker.

„No?“ zeptal se mokře, když na jeho dotaz nikdo nereagoval.

Fluggrianka u komunikačního terminálu naklonila na stranu svou baňatou hlavu a naslouchala přístroji nacpanému do malých uší.

„Na všech frekvencích jsem zachytila zuřivou komunikaci. Vědí o nás.“

Výborně, pomyslel si Starbreaker. To znamenalo, že mají strach. Měl rád, když se báli. Když se báli, dělali chyby.

„Nějaká tíšňová volání?“

„Žádná, která by se dostala přes naši rušičku.“

Starbreaker se zazubil a jeho slizem pokrytá tvář se zaleskla očekáváním. „Perfektní. Zaměřte loděnici a palte.“

Jeho posádka se nemusela ptát, jakými zbraněmi. Svůj Mrak dobře znala. Když Sarn Starbreaker řekl *palte*, myslel tím všemi zbraněmi. Úplně všemi.

Z laserových baterií Mrakolodi vyšlehly šarlatové paprsky, následované salvou plazmových torpéd. Obrana hangáru se rozezněla výbuchy a s každým z nich Mrak vzrušeně zaklokotal. Cyclorské loděnice byly plné čerstvých úlovků, ale Starbreaker zaměřoval svá prasečí očka jen na jednu kořist, poklad, který ležel v hangáru dvacet dva: chloubu republikového vědeckého sboru, *Innovator*. Z mučení bezpečnostního důstojníka, který mu nakonec vyzradil číslo hangáru, měl radost, ale ještě víc by ho potěšilo, kdyby se mu podařilo prorazit trup *Innovatoru*. Neměl ani ponětí, jaké poklady se v něm najdou, až se bude jeho přepadová četa prohánět chodbami lodě. Vlastně mu to bylo jedno. Věděl jen, že budou cenné, ne pro něj, ale pro jeho Bouři. Tohle bude zásah, díky kterému ho Pan Eyta konečně povýší na Smršť, se vši slávou... a *bohatstvím*, které s tím souvisely. Sarn si olízl rty a vychutnával si hořkou pachutí vlastních hlenů. Ano, bylo to nádherné.

„Prorazili jsme skrz,“ hlásila Fluggrianka. Starbreaker neznal její jméno, ale slyšela na *ty*, což mu stačilo.

„Tak vypusťte stíhačky,“ zavrčel a cvakl vypínačem na velitelském sedadle, aby jeho hlas duněl celou Mrakolodí. „Nasyťte Bouři, přátelé. Dnes večer nás čeká hostina.“

Přistávací prostor *Innovatoru* se otřásl, když hangár zasáhla další salva. Nihilové neztráceli čas. Bell se rozběhl ke svému Vectoru a odklopil kryt jeho kokpitu Sílou přesně tak, jak ho to učila Indeera. Ember vyběhla po jednom z čepelovitých křídel stíhačky a skočila na zadní sedadlo, zatímco Bell se vznesl do výšky a pak přesně dosedl za řídicí knipl.

Ohlédl se a zjistil, že Stokes už je na palubě svého Vectoru a provádí předstartovní sekvenci. Ne že by maličké plavidlo potřebovalo před letem kdovíjakou přípravu. Každý Vector byl symfonií jednoduchosti jen s malou podporou počítačového vybavení a senzorů, kterých však nebylo třeba, když za kniple seděl Jedi.

Kryt Vectoru se nad ním s cvaknutím zavřel a v komunikátoru zapraskl Targesův hlas. „Prorazili hangár. Blíží se stíhačky.“

Na Bella udělal Targes dojem. Vzhledem k tomu, co všechno se dělo, byl Aqualish až pozoruhodně klidný.

„Nějaké zprávy z Jádra?“

„Nemůžeme se s nikým spojit. Všechna vysílání jsou rušena.“

„Rozumím. Čekejte.“

Bell se nemusel dívat, jestli je Indeera připravená. Cítil to. Zapnul trysky a Vector vyrazil k vratům doku. Když převzala jeho výcvik, trvala Stokes na tom, aby Bell létal sám s vlastním Vectorem, ne jako druhý pilot, což mu vyhovovalo. Ale po *Nově* už se zdráhal maličkou stíhačku pojmenovat. Nezdálo se mu to správné. Ne po Lodenovi. Jediové měli se svým učením pravdu. Žádné vazby. Jen překážely.

Ve chvíli, kdy proletěli vraty a vyrazili do vesmíru, za ním Ember jednou zaštekala.

„Jsi tam vzadu v pořádku, holka?“ zavolal na ni Bell přes rameno. „Připravená obsluhovat blastery?“

Ožehačka znovu zaňafala a vyloudila na tváři Jemie úsměv. „Jsem rád, že mi kryješ záda.“

Provedl s Vectorem otočku doleva, aby se vyhnul troskám, které se odtrhly od loděnice. Hangár ztropila laserová palba a na všechny strany vyslala čerstvou dávku střepin. Trup nevydrží dlouho a pak už nebude nic, co by Nihilům bránilo dostat se k *Innovatoru*.

Ne, to nebyla pravda. Ještě tu byl on.

Z hlavní nihilské lodi se vyrojily menší stíhačky a zamířily k loděnici. Bell si vybral rozedraně vypadající letoun sotva o něco větší než Vector, jehož krátká křídla byla obtěžkána laserovými děly. Bell nepotřeboval zaměřovací počítač ani holovizor. Potřeboval jen Sílu. Palcem přešel po spoušti na svém kniplu a emitory vystřelily. Smrtící paprsky našly svůj cíl, zaryly se hluboko do trupu nihilské lodi a prorazily palivové rozvody stíhačky. Letoun vybuchl do hvězdného svitu.

Ember za Bellovými zády zaštekala a on se usmíval, potěšený svým zásahem. „Další je tvůj, holka.“

Z komunikátoru se ozval hlas Indeery Stokes a Vector automaticky přepnul na kanál určený pouze pro Jedie.

„Opatrně, padawane. Neoslavuj smrt svého nepřítele. Tahle cesta vede k temné straně.“

Bell pocítil náhlý záblesk odporu, okamžitě ho však potlačil. Indeera měla pravdu. Cítil uspokojení nad Nihilovým skonem poháněné pocity, které se tolik snažil ignorovat. Hněvem. Žalem. Pořád se měl co učit.

„Děkuji, mistryně,“ řekl a poslal Vector do vývrtky, aby se vyhnul palbě jiné stíhačky. „Ať nás provází Síla.“

„Za světlo a za život,“ odpověděla Indeera a pustila se do svého vlastního nepřítele.

Stíhačka byla Bellovi v patách, pilot páčil bez rozmyslu a sázel na to, že dřív nebo později bude mít štěstí. Bell pokračoval ve vývrtce a dělal ze sebe pohyblivý terč, který bylo desetkrát těžší zasáhnout. Kdykoli jindy by Vector zvedl a přetočil, aby se tak z lovce stala lovná zvěř, ale tentokrát to nebylo třeba.

Hvězdná stíhačka Nihilů vzplála tichým plamenem, Bell se otočil a pomocí Síly přepnul kanály, aby poděkoval pilotovi místní obrany, kterého vycítil za Nihilovým ocasem.

„Není zač,“ ozval se v odpověď syntetizovaný hlas. „Nechcete nechat stíhačky na nás a postarat se o tamtu bestii?“

Bell pohlédl doleva, majitel hlasu letěl se Skyhawkem Z-29 hned vedle Vectoru. Pilot byl Cyclorrian, prsty v rukavicích měl ovinuté kolem

kniplu. Bell děkoval Síle za počítačového tlumočníka, díky němuž chápal hmyzí cvakání a cvrlikání, nemluvě o Cyclerorrianově stíhačce. Z-29 byly nejnovější stroje z flotily Skyhawků vyrobených v loděnici. Společnost Incom už měla připravenou řadu lukrativních smluv o dodávkách Skyhawků na světy po celé Republice i mimo ni. Nepotřebovali jste Sílu, abyste vycítili hrdost v pilotově hlase. Věděl, že tato bitva, i když nebezpečná, je příležitostí ukázat rychlost a manévrovací schopnosti Z-29. Nihilové udělali chybu, když zaútočili na jedny z nejlepších konstruktérů lodí na Středním okraji, zvláště když tu byli přítomni dva Jediové.

Ember zaštěkala a Bell se zasmál.

„Oprava. Dva Jediové a ožehařka.“

Byl si jistý, že mu to zvíře občas dokáže číst myšlenky.

„Jedi Zettifare?“

Bell se omluvil čekajícímu pilotovi a řekl mu, aby pokračoval, jak navrhol. Cyclerorrian se od něj se zakmitáním tykadél odpojil a přidal se ke svým spolubojovníkům v bitvě na život a na smrt.

Bell se rozhlédl po prostoru kolem hangáru. „Mistryně?“

„Jsem tu s tebou, padawane,“ odpověděla Indeera a její Vector se objevil u Bellova pravého křídla.

„A Síla je s námi všemi.“

Bell naklonil loď na levobok a odpoutal se od zasaženého hangáru. Indeera dokonale kopírovala jeho pohyby a otáčela se s ním. Pak rychle zamířili ke svému novému cíli – nihilské Mrakolodi.

KAPITOLA ŠEST

SAFRIFA

Když ji monstrum táhlo stále blíže k páchnoucí otevřené tlamě, Ty napadlo jen to, že ta crikkská věc má víc zubů, než je nezbytně nutné.

Měla tušit, že to bude Drengir. Ještě před rokem tohle jméno ani neslyšela – nikdo ho neslyšel –, ale teď byly ty zatracené příšery všude, vyvěraly ze země snad na všech planetách v galaktickém pohraničí. Když poprvé slyšela jejich popis, Ty se smála. Myslící rostliny? To jako vážně? Jak u vši prázdnoty mohla být rostlina hrozbou? To bylo předtím, než jednu z těch ohavných hromad kroutících se větví s trčícími údy zauzleného dřeva spatřila tvář v sukovitou tvář. Příběhy o zamoření se šířily stejně rychle jako samotné stvůry, tlumeně se o nich šeptalo v tisících nálevení a kolem táborových ohňů. Kvůli nákaze Drengiry prý byly ztraceny celé světy, celé osady byly zardoušeny jejich trnitými liánami a obyvatelstvo pozřeno. Zdálo se, že jakmile nákaza zakoření, nic ji nezastaví. Dokonce i Huttové prý trpěli, jejich kypící metropole na Nal Huttě se téměř proměnily v parné džungle. Povídačky přitažené za vlasy? Někteří lidé takové zprávy odmítali jako nesmysly, ale pokud šlo o Ty, ta hrozba byla stejně reálná jako liány, které ji táhly stále blíž k prskající tlamě.